

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/53/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113230525
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1113230525.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Okresný súd Bratislava I, Záhradnícka ul. č. 10, Bratislava, o nariadenie predbežného opatrenia, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17. októbra 2013, č. k. 18C 181/2013-33, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadal odporcovi prikázať, aby sa zdržal až do uplynutia lehoty stanovenej ust. § 77 ods. 1 písm. c) O. s. p. uzatvorenia zmluvy o prevode súdnych pohľadávok, špecifikovaných v návrhu, s Krajským súdom v Bratislave a súčasne žiadal, aby mu bola uložená povinnosť podať návrh vo veci samej, najneskôr do jedného mesiaca. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 74 ods. 1, § 76 ods. 1, § 159 ods. 2 a § 167 ods. 2 O. s. p. a vecne tým, že navrhovateľ svoj nárok neosvedčil s poukazom na formálne i materiálne dôsledky rozhodnutia, právoplatné uznesenia o vyrubení súdneho poplatku za podanú námietku zaujatosti v spisoch 7C 178/2012, 18C 185/2012, 14C 53/2012, 15C 182/2012, 8C 177/2012, 8C 178/2012 a 24C 179/2012, ktoré sú záväzné pre všetkých účastníkov.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f) O. s. p., súd prvého stupňa svojim postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.), ako i z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b) O. s. p.), vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O. s. p.) a navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že jeho rozhodnutie je nepresvedčivé, neobsahuje dostatočné odôvodnenie, keďže svoje stanoviská prvostupňový súd bližšie nerozviezol, nekonkretizoval, nepoukázal na vykonané dokazovanie, neuviedol akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, keď odôvodnenie napadnutého rozhodnutia prakticky obsahuje len tri odseky koncentrované v samom závere odôvodnenia, s poukazom na doktrínu Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej je povinnosťou súdov svoje rozhodnutia odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Poukázal na skutočnosť, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia objektívne nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, a preto napadnuté rozhodnutie porušuje základné právo navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie, nakoľko absencia riadneho odôvodnenia spôsobuje, že nemá možnosť formulovať argumentačnú obranu voči odôvodneniu rozhodnutia, keďže prakticky nie je možné zistiť, na čom súd prvého stupňa svoje

rozhodnutie založil, čím došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Navrhovateľ ďalej namietol, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže prvostupňový súd vychádzal z domnienky, že ak existuje právna úprava postupu pri vymáhaní justičnej pokladnice, nie je možné do tohto postupu vstúpiť za žiadnych okolností, pričom uvedený predpoklad, na ktorom prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie je v zásadnom rozpore s funkciou inštitútu predbežného opatrenia, keďže neexistuje legitímny dôvod vyňať z možnosti nariadenia predbežného opatrenia vzťahy, ktoré sú upravené právnymi predpismi a to vzhľadom na to, že prakticky všetky vzťahy podliehajú istej právnej úprave. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nereflektoval na jeho argumenty a žiadnym spôsobom sa s nimi nevysporiadal a to najmä s právnou skutočnosťou, na ktorú poukazoval už vo svojom návrhu, že rozhodnutia, ktoré prvostupňový súd považuje za právoplatné a vykonateľné, sú nulitými právnymi aktmi, ktoré nezakladajú žiadne právne následky a teda nemôžu zakladať ani postup podľa § 3 ods. 3 a § 4 ods. 1 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov, keď danú argumentáciu o nulite právnych aktov prvostupňový súd vôbec neposúdil a v odôvodnení svojho rozhodnutia ju jednoducho ignoroval. Navrhovateľ zároveň vytkol súdu prvého stupňa, že napriek tomu, že do odôvodnenia napadnutého uznesenia poňal takmer celý návrh navrhovateľa od slova do slova, vrátane formátovania a členenia textu, z jemu neznámych dôvodov opomenul uviesť časť, ktorá poukazuje na existenciu konfliktu záujmov na strane súdu, resp. jeho sudcov, ktorí navrhovateľovi nariadili povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti, pričom toto rozhodnutie je nulitým právnym aktom a zároveň ten istý súd, resp. sudcovia toho súdu majú rozhodovať o nariadení predbežného opatrenia a teda mal aj za to, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Na zdôraznenie opodstatnenosti ním tvrdených skutočností poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. októbra 2013, sp. zn. 9NcC/79/2013, v ktorom na základe rovnakých skutkových i právnych okolností, aké sú dané v tejto právnej veci, dospel k záveru, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V sú z prejednávania rozhodovania veci vylúčení a je nutné vec prikázať na iný súd.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne a odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech.

Podľa § 74 ods. 1 O. s. p., pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa § 76 ods. 1 písm. e) a f) O. s. p., predbežným opatrením môže súd uložiť účastníkovi najmä, aby nenakladal s určitými vecami alebo právami, niečo vykonal, niečo sa zdržal alebo niečo znášal.

Navrhovateľ predbežného opatrenia musí (pokiaľ chce byť v konaní o predbežnom opatrení úspešný) osvedčiť svoj nárok voči odporcovi, ako aj potrebu dočasnej úpravy pomerov, t.j. naliehavosť situácie alebo obavu z ohrozenia výkonu rozhodnutia.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že základným predpokladom prípustnosti a dôvodnosti predbežného opatrenia je tvrdenie a osvedčenie existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a nevyhnutnosť dočasnej úpravy právnych vzťahov medzi nimi. Predbežné opatrenie plní funkciu prostriedku regulujúceho právne vzťahy na obdobie po jeho vydaní a má preto výrazný preventívny zmysel i účinok, ktorý v naliehavých prípadoch môže zamedziť i vzniku škody alebo inej ujmy a ak k nej došlo, predbežným opatrením je možné zabrániť jej rozširovaniu. Vydanie predbežného opatrenia vo všeobecnosti teda predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva (nároku), aby neboli vážnejšie pochybnosti o potrebe predbežnej úpravy a podmienkou pre jeho vydanie je osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy pomerov by bolo právo niektorého z účastníkov ohrozené. V každom prípade je však potrebné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana ako aj osvedčenie, že je tu nebezpečenie bezprostredne hroziacej ujmy. Predbežné opatrenie má teda charakter provizórneho riešenia vzťahov medzi účastníkmi a má miesto vtedy a tam, kde v konkrétnom prípade je odôvodnená obava, že jeho nenariadením by sa podstatne zhoršila právna pozícia navrhovateľa v danom občiansko-

právnom vzťahu. Pre nariadenie a ďalšie trvanie predbežného opatrenia nie je potrebné jednoznačne preukázať oprávnenosť uplatneného nároku. Postačuje, aby tento nárok bol osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť, nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme predbežného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak.

V konaní o nariadenie predbežného opatrenia spočíva povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v činnosti súdu pred začatím konania, a pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia výlučne na navrhovateľovi. V konaní o nariadenie predbežného opatrenia dôkazná povinnosť smeruje k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe, naliehavosti, primeranosti) nariadenia predbežného opatrenia. Unesenie dôkazného bremena v tomto konaní teda predpokladá len to, aby navrhovateľ súdu aspoň navrhol dôkazy základného významu pre osvedčenie nároku, ktorý má byť dočasne chránený predbežným opatrením, dôkazy na osvedčenie naliehavosti, primeranosti a nevyhnutnosti dočasného opatrenia.

Existencia právneho pomeru medzi účastníkmi ako i jeho osvedčenie samo osebe nepredstavuje zákonný dôvod pre vydanie predbežného opatrenia. Až jeho ohrozenie dovoľuje súdu pred rozhodnutím vo veci, predbežné opatrenie vydať. Avšak aj toto ohrozenie musí byť konkrétne a musí byť oprávneným účastníkom osvedčené konkrétnymi skutočnosťami. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd pri vydávaní predbežného opatrenia nie je oprávnený skúmať dôvodnosť uplatneného nároku vo veci samej, musí skúmať otázku prípustnosti a dôvodnosti predbežného opatrenia.

Podstatnou náležitosťou návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je podľa § 75 ods. 2 O. s. p., uvedenie toho, čoho sa mieni navrhovateľ domáhať v konaní vo veci samej, pretože toto vymedzuje kritériá pre hodnotenie opodstatnenosti a prípustnosti nariadenia predbežného opatrenia. Z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia pred začatím konania má byť teda zrejmé, čoho sa navrhovateľ mieni domáhať a najmä aký vzťah má navrhované predbežné opatrenie k predmetu budúceho konania vo veci samej, ktorý sa bude riešiť rozhodnutím súdu na základe žaloby.

Z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyplýva, že vo veci samej mienil navrhovateľ určovacou žalobou podľa § 80 písm. c) O. s. p. žiadať, aby súd určil, že nie je povinný uhradiť sumu súdnej pohľadávky z dôvodu nulitnosti rozhodnutia súdu o vyrubení súdneho poplatku, pre neexistenciu zákonného podkladu na vyrubenie súdneho poplatku za návrh na prikázanie veci z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov príslušného súdu.

Návrh na nariadenie požadovaného predbežného opatrenia odôvodnil hroziacim rizikom nezákonného postihu jeho majetku (peňažných prostriedkov na účte v banke), nariadením výkonu rozhodnutia ukladajúceho povinnosť úhrady súdnej pohľadávky po tom, čo okresný súd, ako správca v zmysle ust. § 3 zákona č. 65/2011 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok, uzatvorením zmluvy o prevode správy súdnej pohľadávky, túto prevedie na Krajský súd v Bratislave s tým, že nakoľko o tomto návrhu, ktorým žiadal dočasne upraviť pomery účastníkov, nastolené rozhodnutím toho istého súdu, ktorý má o navrhovanom predbežnom opatrení rozhodnúť, mal by dotknutý sudca, resp. sudcovia postupovať podľa ust. § 15 ods. 1 O. s. p. keďže dôvodná obava z porušenia zásady nestrannosti je daná pomerom sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť v danej veci, vyplýva z jeho právneho záujmu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach (vydanie rozhodnutia v rozpore s právomocou súdu možno prejednať ako závažné disciplinárne previnenie) a tiež z nutnosti vylúčenia sudcu, ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania v konaní.

Z obsahu spisu vyplýva, že o námietke zaujatosti, ktorú zákonná sudkyňa prejednávajúca danú právnu vec (JUDr. Helena Hausleitnerová) vznesla, rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. septembra 2013, č. k. 9NcC/73/2013-26 tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava I JUDr. Helena Hausleitnerová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C 181/2013, vzhľadom na absenciu dôvodov pre jej vylúčenie v zmysle § 14 ods. 1 O. s. p., z čoho vyplýva, že sa nebolo možné stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca s tým, že na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9NcC/79/2013, na ktoré navrhovateľ poukazoval vo svojom odvolaní, nebolo možné prihladať, keďže s prejednávanou vecou nemá žiadny súvis.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán - postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Odvolací súd sa síce stotožnil s tvrdením navrhovateľa, že v odôvodnení napadnutého uznesenia absentuje vyhodnotenie všetkých jeho argumentov, avšak uvedený nedostatok nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého výroku prvostupňového rozhodnutia, ktorým návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, keďže vzhľadom na osobitnú povahu rozhodovania o predbežnom opatrení je postačujúce zhodnotenie, či sú osvedčené skutočnosti významné pre rozhodnutie o predbežnom opatrení.

Zároveň považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dôvodom zamietnutia návrhu bola skutočnosť, že navrhovateľ neosvedčil svoj nárok, keď sa vo veci samej mienil domáhať určenia, že nie je povinný uhradiť sumu súdnej pohľadávky z dôvodu nulnosti rozhodnutia súdu o vyrubení súdneho poplatku z dôvodu neexistencie zákonného podkladu za jeho návrh na príkazanie veci, z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov príslušného súdu, s poukazom na záväznosť právoplatného rozhodnutia pre účastníkov a všetky orgány.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozhodnutia, na ktoré bolo viazané navrhované predbežné opatrenie (okrem rozhodnutia sp. zn. 19C 180/2012, pod ktorou značkou sa na súde prvého stupňa nevedie konanie), sú právoplatné a bolo voči nim podané dovolanie, pričom pokiaľ sa súd prvého stupňa nezaoberal výslovne namietanou nulnosťou uvedených rozhodnutí, ktoré však jednoznačne považoval za právoplatné, z uvedeného logicky vyplýva, že tieto za nulité nepovažoval.

Ako správne konštatuje navrhovateľ v návrhu, nulitým aktom bez právnych následkov, nevyvolávajúcim právne účinky voči subjektom, ktorým bol určený, by bolo rozhodnutie, ktoré vydal neoprávnený subjekt, t.j. subjekt, ktorý nebol zákonom oprávnený konať a rozhodnúť vo veci.

V danom prípade však všeobecný súd rozhodoval o poplatkovej povinnosti v rámci občianskeho súdneho konania vedeného podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Zákona o súdnych poplatkoch, teda rozhodoval o veci, ktorá bez akýchkoľvek pochybností spadá do jeho právomoci v zmysle § 7 O. s. p., keďže o prekročení právomoci súdu by bolo možné hovoriť len vtedy, ak by súd rozhodol o niečom, čo do jeho právomoci nepatrí.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdne poplatky za námietky zaujatosti v návrhu označených konaniach bolo rozhodnuté právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, a to na základe posúdenia otázky vzniku poplatkovej povinnosti navrhovateľa za námietku zaujatosti, ktorú otázku nemožno skúmať ani vo vykonávacom konaní, v ktorom súd skúma len splnenie zákonom stanovených podmienok pre nariadenie výkonu rozhodnutia. Existencia justičných pohľadávok voči navrhovateľovi teda vyplýva z právoplatných súdnych rozhodnutí.

V tejto súvislosti je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že hoci navrhovateľ v návrhu tvrdil, že o jeho ústavných sťažnostiach v tomto smere nebolo do jeho podania rozhodnuté, stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky k argumentácii navrhovateľa je zrejmé z jeho neskorších rozhodnutí, napr. zo dňa 13. novembra 2013, sp. zn. I. ÚS 669/2013 a zo dňa 23. januára 2014, sp. zn. II. 62 ÚS/2014, ktorými bolo z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietnutých viacero sťažností navrhovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v rozhodnutiach označenými uzneseniami Krajského súdu v Bratislave, v ktorých Ústavný súd jednoznačne konštatoval, že v napadnutých uzneseniach krajský súd primerane reagoval na námietky sťažovateľa, t.j. navrhovateľa uvedené v odvolaniach proti uzneseniam okresných súdov, ktoré výšku súdneho poplatku určili správne podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov a vec správne posúdili. Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR ďalej vyplýva, že nezistil prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti a preto nepovažoval argumentáciu sťažovateľa, t.j. navrhovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné rozhodnutia hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné. Napadnuté uznesenia preto považoval Ústavný súd za ústavne akceptovateľné a ich odôvodnenie za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pričom výslovne uviedol, že skutočnosť, že sa sťažovateľ, t.j. navrhovateľ, s názorom krajského súdu nestotožňuje neznamená, že došlo aj k porušeniu jeho označených práv podľa Ústavy a Dohovoru. Vo vzťahu k navrhovateľom namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok Ústavný súd SR vyslovil právny názor, že nakoľko všeobecné súdy v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretovali a aplikovali príslušné právne normy, medzi napadnutými uzneseniami a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť namietané porušenie týchto práv navrhovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, keď súčasne konštatoval, že uvedené ustanovenia nebránia právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že nebolo možné vyhovieť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorého trvanie navrhovateľ žiadal vymedziť uplynutím lehoty stanovenej ust. § 77 ods. 1 písm. c) O. s. p., t. j. kým sa návrhu vo veci samej nevyhovie a neuplynie 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o veci, nakoľko vyhovie návrhu na uloženie príkazu zdržať sa uzatvorenia zmluvy o prevode správy súdnych pohľadávok, vyplývajúcich z právoplatných a vykonateľných exekučných titulov, špecifikovaných v žalobe, v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov, by odporovalo účelu inštitútu predbežného opatrenia vyplývajúceho z ust. § 74 ods. 1 O. s. p., ktorým je dočasná úprava pomerov účastníkov, alebo zabránenie ohrozenia výkonu súdneho rozhodnutia, keď predbežné opatrenie v navrhovanom znení, svojím obsahom smeruje práve k neuskutočneniu súdom nariadených výkonov rozhodnutí, t. j. nesmeruje k dosiahnutiu legitímneho cieľa.

Predbežné opatrenie nemôže smerovať k príkazu konania, ktoré bude mať za následok nespĺnenie povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím, akou je úhrada justičných pohľadávok, ani k príkazu správcovi pohľadávky zdržať sa úkonov smerujúcich k splneniu takejto povinnosti, to znamená, k zdržaniu sa výkonu jeho zákonnej povinnosti, ktorá mu vyplýva z ust. § 3 ods. 2 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je správca povinný dbať na to, aby všetky povinnosti povinného boli včas a riadne splnené, aby súdna pohľadávka bola včas uplatnená a aby rozhodnutia súdov týkajúce sa poplatkovej povinnosti, boli včas vykonané.

Takéto predbežné opatrenie by bolo aj v rozpore s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcimi vykonateľnosť súdnych rozhodnutí (§ 160, § 171 O. s. p.), ako aj s ust. § 251 a nasl. O. s. p., upravujúcimi výkon rozhodnutia. Predbežným opatrením nemožno uložiť ani takú povinnosť, splnenie ktorej by malo za následok neuskutočnenie už nariadeného výkonu rozhodnutia, pretože na tento účel slúžia iné právne prostriedky (podľa šiestej časti Občianskeho súdneho poriadku).

V súvislosti s odvolacím návrhom navrhovateľa (zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie) je potrebné uviesť, že možnosť zrušenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je v odvolacom konaní obmedzená na jediný dôvod, ktorým je zastavenie konania (§ 221 ods. 3 O. s. p.); inak má odvolací súd možnosť rozhodnutie súdu prvého stupňa iba potvrdiť alebo ho zmeniť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p., ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.